

95. godišnjica premijere „prvog zvučnog filma“ *The Jazz Singer* (Pjevač jazza), 6. 10. 1927.

The Jazz Singer američki je igrani film (drama s glazbenim elementima), iz 1927. godine, poznat prije svega kao prvi dugometražni film sa sinkroniziranim dijalozima i glazbenim dijelovima, a koji se često (pogrešno!) navodi kao prvi zvučni film. Film je rađen u crno bijeloj tehnici i trajao je 89 minuta. Producirao ga je Studio Warner Brothers koristeći Vitaphone tehniku snimanja zvuka na ploči.

Redatelj je bio Alan Crosland, autor glazbe Louis Silvers, scenaristi Alfred A. Cohn i Jack Jarmuth, producenti Jack Warner i Darryl F. Zanuck, snimatelj Hal Mohr, te glumci Al Jolson (Jakie Rabinowitz), May McAvoy (Mary Dale), Warner Oland (kantor Rabinowitz), Eugenie Besserer (Sara Rabinowitz).

Radnja se temelji na istoimenom kazališnom komadu Samsona Raphaelsona, a naslovnu ulogu – židovskog pjevača iz tradicionalne obitelji, koji prkoseći strogom ocu napušta dom kako bi započeo uspješnu karijeru jazz pjevača – tumačio je Al Jolson, kojem je to bila najpoznatija uloga u karijeri.

Premijera je zakazana za 6. 10. 1927. u vodećem kazalištu Warner Brothersa u New Yorku. U skladu s filmskom temom sukoba u židovskoj porodici, film je premijerno prikazan nakon zalaska sunca, uoči praznika Jom Kipur (Dan pomirenja). Priprema za premijeru bila je napeta jer je tehnička prezentacija filma bila izuzetno složena. Svaki od Jolsonovih muzičkih brojeva bio je montiran na zasebnom kolutu sa zasebnim pratećim zvučnim diskom. Iako je film trajao samo osamdeset i devet minuta, bilo je petnaest kolutova filmske trake i petnaest diskova sa zvučnim zapisom. Tehničar je morao biti vješt i u stanju vrlo brzo uvući film i umetnuti Vitaphone ploče.

Nijedan od četvorice braće Warner nije sudjelovao na premijeri. Sam Warner, najjači zagovornik Vitaphonea, umro je prethodnog dana od upale pluća, a preživjela braća su se vratila u Kaliforniju na njegovu sahranu.

Unatoč tomu što su u filmu samo neke scene ozvučene, u povijesti je ostao zabilježen kao „prvi zvučni film“. Ozvučene su glazbene točke, a melodramska struktura, natpisi koji uglavnom zamjenjuju dijaloge te stilizirana gluma, tipični su za nijemi film.

Film je nagrađen posebnim Oscarom za uvođenje zvučne tehnike, a bio je nominiran i za scenarij te tehničke efekte. Pjesme iz filma (*My Mammy*, <https://www.youtube.com/watch?v=Plaj7FNHnjQ>, *Blue Skies*, <https://www.youtube.com/watch?v=Djd1XfwDAQs>) uživale su veliku popularnost, a fraza koju je izgovorio Al Jolson: "Čekaj malo, čekaj malo. Još nisi ništa čuo!" (*Wait a minute, wait a minute! You ain't heard nothing yet!*, <https://www.youtube.com/watch?v=22NQuPrwbHA>) postala je poštapalica i čest predmet filmskog citiranja te je proglašen za 71. najbolji citat od strane Američkog filmskog instituta.

Kritike publike, novinara i stručnjaka bile su više nego pozitivne te je film doživio ogroman komercijalni uspjeh te potaknuo druge filmske studije u Hollywoodu i ostatku svijeta da u svoja ostvarenja ubacuju sve više govora i glazbe, označivši time početak kraja ere nijemog filma.

Snimljena su i tri istoimena remakea – M. Curtiz, 1952. (glume Danny Thomas i Peggy Lee); R. Nelson, 1959. (glumi Jerry Lewis); R. Fleischer, 1980. (glume Neil Diamond, Lucie Arnaz i Laurence Olivier.).

Izvori teksta:

[https://hr.wikipedia.org/wiki/The_Jazz_Singer_\(1927.\)](https://hr.wikipedia.org/wiki/The_Jazz_Singer_(1927.))

<https://film.lzmk.hr/clanak.aspx?id=1382>

Originalna najava za film:

[https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/1/11/The_Jazz_Singer_%281927%29
- Trailer.webm](https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/1/11/The_Jazz_Singer_%281927%29_-_Trailer.webm)